

[Viggo Starcke.]

er et spørgsmål, der haster. Hvis jeg var forsvarsminister, ville jeg handle omgående og af sikkerhedsgrunde lægge mandskabet i kantonnement allerede med det samme.

En bivirkning af en sådan spredning, der væsentligt er motiveret ved sikkerhedsmæssige og derigennem forsvarssikkerhedsmæssige grunde, er den økonomiske besparelse, idet placering af forsvarsstyrkerne i delingshuse vil kunne gennemføres for et meget ringe beløb. Både våben og mandskab kan placeres i sådanne delingshuse for et beløb, der ligger under 100 mill. kr., medens vi i øjeblikket alene i kaserne har investeret ca. 1 milliard kr. og efter de nuværende planer i de kommende år formodentlig skal investere en milliard til. Jeg indrømmer, at det økonomiske problem, selvom det er meget vigtigt, ikke er det, der står i forgrunden; men når man kan opnå større sikkerhed og et lige så godt forsvar samtidig med en meget betydelig vinding på det økonomiske område, synes jeg, det er noget, der haster. Det er virkelig ikke et område, hvor man bør se tiden an. Løvrigt skal jeg afvente den behandling i et udvalg, som jeg formoder vil finde sted vedrørende disse forslag.

Poul Møller: Det, der gør, at jeg tager ordet i dag, er forslaget om, at § 50 i lov nr. 276 af 1951 om forswarets ordning skal udgå, d. v. s. at forswarets velfærdstjeneste fremtidig ikke skal være legaliseret. Jeg kan helt henholde mig til de bemærkninger, som mange ærede ordførere, bl. a. det ærede medlem hr. Carsten Raft, har fremsat om det besynderlige i, at man her mener at kunne foretage en revision, medens al anden revision skal udskydes, indtil et udvalg har afsluttet sine overvejelser. Det falder i øjnene, at det er netop på dette område; og jeg tror, det vil gøre et dårligt indtryk på de værnepligtige, når de får at vide, at denne revision medfører, at den lovfæstelse, som velfærdstjenesten har fået, forsvinder.

Nu siger man ganske vist, at det er tan-

ken at opretholde velfærdstjenesten administrativt. Jeg ved ikke, hvad man mener dermed. Man kan da ikke mene, at man vil gøre det uden lovhjælp; det må da kræve lovhjælp, hvis forsvarsministeren skal bevilge pengene dertil. Det vil vel sige, at her tager man forswarets velfærdstjeneste ud af forsvarsloven, og i stedet for vil man prøve at komme igennem med de bevillinger, man skal have, på finansloven år for år. Jeg synes, det rent lovmæssigt set i høj grad er betænkeligt, at man således lægger ting, der hidtil har været i den almindelige lovgivning, over til lovgivning på finansloven, for jeg går ud fra, at det er det, man mener med, at man vil ordne det administrativt; for man kan vel ikke tænke sig, at man vil ordne det uden lovgivningens medvirken overhovedet; det har forsvarsministeren vel ikke midler til. Jeg vil endvidere gerne røre ved et problem, som ikke hidtil er blevet berørt. Man siger, at velfærdstjenesten skal lovmæssigt nedlægges, og der skal overvejelser i gang om sammenlægning med civilundervisningen. Det er muligt, at det kan være en praktisk fremgangsmåde, og at man, efterhånden som disse overvejelser afsluttes, kunne komme med et forslag herom.

Civilundervisningen har jo haft en god start. Den blev i sin tid foreslået oprettet af det udvalg, der blev nedsat i 1952 af den daværende forsvarsminister, Harald Petersen, et udvalg med en ret bred sammensætning. Dette udvalg arbejdede overordentlig hurtigt, det fik gjort indstilling til ministeren og fik ansat undervisningsinspektører så hurtigt, at da den 18 måneders tjenestetid kom i gang, kunne civilundervisningen samtidig begynde. Dette udvalg havde flere andre opgaver i forbindelse med tjenestetidens udvidelse, og det fik også tildelt den opgave, at det stadigvæk skulle være et rådgivende organ, som skulle være til hjælp ved den fortsatte tilrettelæggelse af civilundervisningen.

Siden regeringsskiftet i september 1953 har dette udvalg overhovedet ikke været